

ת"פ 61106/05/20 - מדינת ישראל נגד חמד עבד אל גני

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 61106-05-20 מדינת ישראל נ' עבד אל גני(עצור/אסיר בפיקוח)

בפני כבוד השופט סארי ג'יוסי

מדינת ישראל המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

חמד עבד אל גני (עצור/אסיר בפיקוח)

הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד ויסאם עראף

גזר-דין

הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

1. הנאשם, יליד 15.04.1994, הורשע ביום 09.11.2020 על-סמך הודאתו בעובדות כתב-האישום, בעבירות בנשק (נשיאה והובלה), לפי סעיף 144(א) + 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על-פי עובדות כתב-האישום, בתאריך 17.05.2020, בשעה 00:20, נהג הנאשם ברכבו, מסוג רנו קנגו מספר-רישוי 1044514 (להלן: "**הרכב**") מביתו בנחף והתקרב לכיוון צומת אליקים, עת חברו מיסרה אסמאעיל נוסע עימו ברכב.

בנסיבות אלו, החזיק הנאשם, נשא והוביל, בלא רשות על-פי דין, אקדח חצי אוטומטי מסוג יריחו (להלן: "**הנשק**"), ובתוכו מחסנית (להלן: "**המחסנית**"). הנשק הוחזק בשקית, מתחת למכסה המנוע ברכב.

3. במועד ההרשעה הוריתי על קבלת תסקיר משירות-המבחן בנוגע לנאשם.

מן התסקיר מיום 04.04.2021, עולה, כי הנאשם, רווק, שוהה במעצר-בית מלא עם איזוק-אלקטרוני בבית הוריו בכפר נחף. הנאשם סיים 12 שנות-לימוד בבית הספר התיכון בכפרו, ללא תעודת בגרות, וטרם מעורבותו בעבירה מושא כתב-האישום, כך צוין בתסקיר, עבד הנאשם במשך 6 שנים בחברת "משלוחים" במרכז הארץ, אולם קצינת-המבחן ציינה בתסקיר, שלא הוצגו בפניה אישורי הכנסה.

משפחת מוצאו מונה זוג הורים ושהה ילדים, אשר מנהלים אורח חיים נורמטיבי, והנאשם ציין, כי קשריו החברתיים מצומצמים, וכי את רוב זמנו הוא משקיע בעבודה.

עמוד 1

עוד עולה מן התסקיר, כי הנאשם שלל שימוש בסמים ובאלכוהול, וכי ממצאי שתי בדיקות לגילוי שרידי סם בשתן, העידו על כך שהנאשם נקי מסמים.

קצינת-המבחן הדגישה, כי הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו, וכי לטענתו הנשק המוזכר בכתב-האישום שייך לבן-דודתו (להלן: "**בן-דוד**") המתגורר ביפו. לדבריו של הנאשם, כך צוין בתסקיר, בתקופה בה עבד הנאשם במרכז הארץ והתגורר שם בשכירות, הגיע בן-הדוד לבקרו לעיתים קרובות, וכי סמוך לביצוע העבירה הגיע בן-הדוד, וביקש מן הנאשם להשאיר שקית ובה הנשק והמחסנית. על-פי דברי הנאשם, כך עולה מן התסקיר, הוא לא סירב לבקשתו של בן-הדוד על אף שחוזה אי-נוחות מסוימת מן הבקשה, מתוך חשש לעימות עימו, נענה לבקשה, והחביא את הנשק ואת המחסנית ברכבו על-מנת להרחיקם מן הדירה בה הוא התגורר.

במהלך האבחון, כך צוין, התבצר הנאשם בעמדה הגנתית וקורבנית, והתקשה להתבונן בצורה מעמיקה בנסיבות העומדות בבסיס מעורבותו בפלילים.

עוד ובנוסף עולה מן התסקיר, כי שירות-המבחן התרשם שהתנהגותו של הנאשם מבטאת קשיים ניכרים בעריכת שיקול-דעת אחראי ומווסת, וכי בבסיס העבירה עומדים דפוסים של חוסר שליטה בדחפים, לצד עמדות ותפיסות המתירות החזקת נשק כחלק מתפיסת עולם גברית.

באשר לגורמי הסיכוי לשיקומו של הנאשם, צוין בתסקיר העדר עבר פלילי, אולם בגורמי הסיכון, הודגש הקושי של הנאשם בלקיחת אחריות על מעשיו, שימוש במנגנוני הגנה נוקשים, וקושי בהתבוננות פנימית, וקצינת-המבחן הדגישה, כי קיימים פרמטרים לסיכון משמעותי להישנות התנהגות פורצת חוק מצידו של הנאשם.

נוכח האמור לעיל, ובשים-לב לקיומה של השפעה שלילית של האווירה האלימה שבסביבת חייו של הנאשם על תפקודו הכללי, לא ראתה קצינת-המבחן בהליך טיפולי במסגרת שירות-המבחן, משום אמצעי שיביא להפחתת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצידו של הנאשם.

4. ביום 24.04.2021 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

בא-כוח המאשימה הגיש טיעונים לעונש בכתב, אסופת פסיקה, וכן את הנחיית פרקליט המדינה מספר 9.16 בדבר מדיניות ענישה בעבירות נשק ומטעני-חבלה (להלן: "**הנחיית פרקליט המדינה**"), ועתר לקביעת מתחם ענישה שנע בין שנה וחצי לבין ארבע שנים.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה מושא כתב-האישום נטען, כי יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם גר בכפר נחף ונעצר על-ידי משטרת ישראל בצומת אלייקים, משמע, כך נטען, קיים בעבירה היבט של משך זמן ההובלה

נוכח המרחק הגיאוגרפי האמור.

ב"כ המאשימה הפנה ל- ע"פ 3877/16 פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל (17.11.2016) (להלן: "עניין ג'באלי"), שם נקבע מתחם ענישה שנע בין שנתיים לבין ארבע שנים, בגין הובלה של אקדח ומחסנית והואיל ושם, כך נטען דובר בנאשם בעל עבר פלילי, הושת עליו עונש בתוך בחלק האמצעי-עליון של המתחם.

עוד הפנה ב"כ המאשימה ל-ת"פ 1376-04-20 מדינת ישראל נ' ורד ארפאעיה (17.02.2021) (להלן: "עניין ארפאעיה"), שם נקבע מתחם ענישה, אשר נע בין 14 חודשים ל-36 חודשים. אליבא דב"כ המאשימה, בתיק שם דובר בנשיאה והובלה של נשק בסביבת המגורים של הנאשם, ולא כבעניינו בהובלה למשך זמן ארוך ובמרחב גיאוגרפי נרחב. בנוסף, כך נטען, יש ליתן את הדעת גם לעובדה, כי בעניינו מלבד הנאשם שנהג ברכב והוא שהוביל את המחסנית היה עימו אדם נוסף.

בנוסף הפנה ב"כ המאשימה לדו"ח מבקר המדינה, בדבר התמודדות משטרת ישראל עם אחזקת אמצעי לחימה, ממנו ניתן ללמוד על הפגיעה בערך המוגן בעבירות אלו ועל התחושה הקיימת בחברה הערבית שנפגעת כתוצאה מאירועים אלו. הדו"ח, כך אליבא דב"כ המאשימה, ניתן לפני כשנתיים וחצי, ודומה, כי מאותה תקופה תופעת קיומו של נשק בלתי חוקי ביחוד בחברה הערבית התגברה.

לעניין העונש בתוך המתחם, עתר ב"כ המאשימה, להשית על הנאשם עונש בחלקו האמצעי של המתחם. הגם שהנאשם נעדר עבר פלילי, כך נטען, מתסקיר שירות-המבחן עולה, כי הנאשם לוקח אחריות חלקית בלבד על מעשיו, כמו-כן נטען, כי הודגש בתסקיר הקושי של הנאשם בזיהוי מצבי, וכי שירות-המבחן לא סבר, כי ניתן להפחית את הסיכון באמצעות הליך טיפולי.

נוכח האמור, סבר ב"כ המאשימה, כי קיים בעניינו צורך בהרתעתו האישית של הנאשם.

באשר לבקשת החילוט, טען ב"כ המאשימה, כי עוצמת הזיקה בין המכונית לבין הנשק הוא הדוק, וכי בלעדי הרכב לא יכולה הייתה להתבצע העבירה, בשים-לב למרחק הגיאוגרפי שעבר הנאשם.

ב"כ המאשימה הפנה בעניין חילוט הרכב ל-ע"פ 1000/15 אשרף אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל (03.07.2015), והדגיש, כי בקשת החילוט מופיעה כבר בכתב-האישום. בעניין זה הפנה ב"כ המאשימה אף ל-ת"פ (חי') 59804-01-17 מדינת ישראל נ' ג'וני עאזר (18.06.2017).

5. ב"כ הנאשם הגיש אף הוא אסופת פסיקה, והדגיש, כי הנאשם הודה במעשיו ולקח עליהם אחריות מלאה, כפי שאף עשה באזני קצינת-המבחן, ולא ברור, כך נטען, מדוע היא סברה, כי לא כך הדבר.

התסקיר נערך על-סמך פגישה אחת, כך אליבא דסניגור, אשר במהלכה ניסה הנאשם לתאר באוזני קצינת-המבחן את הנסיבות שהובילו אותו להחזקת הנשק ברכבו. אין מדובר בנאשם שמנהל אורח חיים עברייני, כך

נטען, לא הייתה לו כוונה להשתמש בנשק, ואין כל אינדיקציה לכך שהתכוון להשתמש בנשק. לטענת הסניגור, מדובר בעניינינו בנאשם צעיר מאוד, נעדר עבר פלילי, אשר עבד באופן סדיר במשך שש שנים, לקח אחריות על מעשיו, וחש חרטה עליהם.

עוד נטען, כי הגם שקיימת מודעות לבעיית הנשק בחברה הערבית, הפתרון אינו בענישה מחמירה של הנאשם שבפנינו, וזאת בשים לב לגילו הצעיר ולעובדה, כי מעולם לא היה במאסר מאחורי סורג ובריח. בעניינינו, כך נטען, קיים שהנאשם, יאמץ בבית-הסוהר נורמות עברייניות, ולפיכך יש להעדיף בעניינו שיקולי שיקום.

עוד ובנוסף, הדגיש הסניגור, כי הנאשם שהה במעצר החל מיום 17.05.2020 ועד ליום 16.07.2020, וכי מאז הוא נתון במעצר בית באיזוק-אלקטרוני, כך שנשללה ממנו החירות באופן קשה ומתמשך. לפיכך, סבר ב"כ הנאשם, כי יש להטיל על הנאשם מאסר, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות.

לטענת הסניגור, הפסיקה אליה הפנתה המאשימה, אינה רלוונטית לעניינינו, הואיל ובעניינינו מדובר בנאשם שנעדר עבר כל עבר פלילי.

לגבי חילוט הרכב, נטען, כי מדובר בענישה חמורה עבור הנאשם ועבור בני-משפחתו הואיל ומחירו של הרכב כ- 20,000 ₪, והוא משמש אותם מידי פעם.

באסופת הפסיקה, הגיש ב"כ הנאשם את גזר-הדין, אשר ניתן ב-ת"פ 49995-09-17 **מדינת ישראל נ' עלי** (04.11.2018), שם הורשע הנאשם בעבירות נשק, עת הוא ייצר שלא כדין מטען-חבלה מאולתר, ובהמשך הסתיר את המטען ברכבו, ובית המשפט קבע מתחם ענישה שנע בין 6-18 חודשי מאסר. בסופו של יום גזר עליו בית המשפט מאסר בפועל לתקופה של ששה חודשים, שירוצו בעבודות שירות, וכן ענישה נלווית.

בנוסף, הפנה ב"כ הנאשם ל-ת"פ 41276-06-17 **מדינת ישראל נ' ודיע ג' בארין** (17.07.2018), שם, כך נטען, דובר בעבירה של נשיאה והובלה של נשק לפרק זמן קצר, ובית המשפט הטיל על הנאשמים ששה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ב-ת"פ 5004/17 **מדינת ישראל נ' ענאן אלעטאונה** (20.11.2017), דובר לטענת הסניגור, בנאשם שהחזיק רובה מסוג M-16 ושני אקדחים, ובית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, וגזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, חלף 6 חודשי המאסר שנגזרו על הנאשם בבית המשפט המחוזי.

ב-עפ"ג 68600-12-19 **מדינת ישראל נ' דאהוד מחאמיד** (19.03.2020), נדחה ערעור המדינה על קולת העונש של הנאשם, אשר הורשע בעבירות של החזקת נשק, והותר על כנו עונש מאסר בפועל בן 10 חודשים שהוטל עליו.

עוד ובנוסף הפנה ב"כ הנאשם למספר פסקי-דין נוספים, אשר לטעמו מצביעים על מדיניות הענישה הנוהגת: ת"פ 63018-05-18 **מדינת ישראל נ' אחמד מחאמיד** (24.10.2019), ע"פ 4978/19 **חוסאם אבו מנסור נ' מדינת ישראל** (31.07.2019), ת"פ 17935-01-20 **מדינת ישראל נ' מחמוד אגבאריה** (08.09.2020), ת"פ 46608-06-19 **מדינת ישראל נ' בשאר אבו זינה** (26.02.2020), ת"פ 4343-12-19 **מדינת ישראל נ' עז אלדין מחאמיד** (17.05.2020), ת"פ 52802-07-19 **מדינת ישראל נ' ראמי יונס** (26.10.2020), עפ"ג 32900-07-17 **מדינת ישראל נ' חודיפה מלחם** (28.09.2017), וכן ל-עפ"ג 8286-05-18 **מדינת ישראל נ' אשרף מריסאת** (19.07.2018).

6. הנאשם ביקש לומר את דבריו, ולפיהם ".... קודם כל אני מצטער על מה שעשיתי ומה שיצא ממני. בקשר לקצינת-המבחן היא שאלה אותי שאני לא לקחתי אחריות על המקרה שלי, זה משהו שלא אמרתי, אני כן לקחתי אחריות אבל אני הסברתי לה מה המקרה, איך זה קרה. אחר כך הסבתי לה בסוף שאני לא בדברים האלה, אין לי מידע על הדברים האלה מה צריך להגיד ומה לא, אבל בסופו של דבר אני מצטער מאוד על מה שעשיתי. עבירות של נשק בזמן הזה שהן גרועות ואני לא בדרך הזאת ואני לא רוצה שיקרו דברים כאלה לאנשים עם ירי ונשק, אני לא עם הסיפור הזה. מה שקרה איתי אני תמיד עבדתי ולמדתי מחשבים בהתחלה ולא הלך לי כמו שצריך, נסעתי לתל אביב לעבוד ולהתפרנס. בגלל המקרה הזה הפסדתי את העבודה שלי את הרכב שלי, גם בעיה נפשית, נכנסתי לחובות, ועל זה אני כבר שילמתי על מה שעשיתי שילמתי מחיר כבד. אני מבקש מאדוני השופט שיתחשב בי אפילו בן אדם טועה אבל אפשר להשתקם, אני רוצה לחזור לחיים נורמליים. אני למדתי מהקרה הזה שיעור כבד והבנתי מה צריך ומה כדאי ומה לא. במקרה הזה הייתה גם תחת השפעת סמים הייתי משתמש בסמים ולא חשבתי כמו שצריך, יצא שטעיתי בדברים האלה. ישבתי במעצר בית והשתקמתי ואני מתפלל ואני חזרתי לחיים נורמליים איך שהייתי מזמן לפני המצב הזה".

7. כאמור כבר לעיל, המאשימה הגיש טיעונים לעונש בכתב, ולפיהם עותרת לקביעת מתחם ענישה כולל שנע בין 18-48 חודשי מאסר בפועל, וכן למאסר מותנה, קנס משמעותי וחילוט רכבו של הנאשם.

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה מושא כתב-האישום הפנתה המאשימה להנחיית פרקליט המדינה, ממנה עולה, כי קיים צורך בהחמרת הענישה, וכן לפסיקת בית המשפט העליון, אשר אף ממנה עולה הצורך בהחמרת הענישה בעבירות נשק בשל היותן "מכת-מדינה". עוד הודגש, כי ריבוי התיקים בבתי המשפט במחוז חיפה, לרבות בעניינים של נאשמים צעירים ונאשמים נעדרים עבר פלילי, ממחישים ביתר-שאת, את העובדה, כי עבירות נשק הן "מכת אזור", כך לטענת המאשימה.

הערכים החברתיים, אשר נפגעו באירוע מושא כתב-האישום הם, בין היתר, חיי אדם, שלום הציבור ושלטון החוק. קיים אינטרס ציבורי, כך נטען, בגיבוי מלאכת האכיפה של השוטרים, על-ידי ענישה מרתיעה על עבירות בנשק.

לעניין זה הפנתה המאשימה אף לדו"ח מבקר המדינה, אשר פורסם ביום 15.08.2018, ממנה עולים

נתונים מדאיגים על סוגית עבירות בנשק, והזמינות הגבוהה של אמצעי-לחימה בחברה הערבית.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טענה המאשימה, כי יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם נשא והוביל את הנשק ברכבו, עת הוא טעון במחסנית התואמת לאקדח, ואשר הלכה למעשה מוכן לירי, וכי ביצוע העבירה התבצע באזור נרחב, במשך זמן ארוך, ובשעת לילה מאוחרת.

עוד ובנוסף נטען, כי האקדח בו מדובר, מסוג ירחיו, הוא נשק מסוכן, אשר באפשרותו להמית אדם. מקום שאדם נמצא, כך נטען, נושא ומוביל נשק ללא רישיון, מותר להניח לחובתו, כי הוא עושה זאת למטרות לא כשרות, מקל וחומר שעה שאין הוא מציע למעשה זה הסבר מניח את הדעת.

המאשימה הפנתה למדיניות הענישה המחמירה, אשר לטעמה רלוונטית לענייננו:

ב-ע"פ 2564/19 **איברהים אזברגה נ' מדינת ישראל** (18.07.2019), נקבע מתחם ענישה שנע בין 12-40 חודשי מאסר בפועל, בגין נשיאת אקדח בקוטר 9 מ"מ באמצעות רכב. הנאשם, אשר הודה במעשיו, היה בעל נסיבות אישיות, ללא עבר פלילי, ובעל תסקיר שללי נידון ל-16 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט העליון אישר את גזר-הדין.

ב-ע"פ 3288/14 **מדינת ישראל נ' מטיאל קריספיל** (24.08.2014), הורשע הנאשם בהחזקה של אקדח ותחמושת, והושתו עליו 9 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה, וגזר על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל.

ב-ע"פ 390/17 **עומר סער נ' מדינת ישראל** (03.07.2017), נקבע מתחם ענישה, אשר נע בין 28-54 חודשי מאסר בפועל, בגין נשיאת אקדח בצוותא באמצעות אופנוע, וכן נהיגה בקלות-דעת. הנאשם בעל עבר פלילי מכביד, הודה במעשיו. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של הנאשם וגזר עליו 34 חודשי מאסר בפועל, חלף 40 החודשים שגזר עליו בית המשפט המחוזי.

המאשימה הפנתה שוב לעניין ג'אבלי, ולעניין ארפאעיה, אשר נדונו בטיעוני המאשימה לעונש בעל-פה.

בתוך מתחם הענישה עתרה המאשימה לגזור את עונשו של הנאשם ברף הבינוני. הנאשם, כך נטען, כבן 27, נעדר עבר פלילי, והודה בעובדות כתב-האישום. עוד צוין, כי הנאשם היה עצור בין התאריכים 17.05.2020-16.07.2020 ומאז מצוי במעצר בית באיזוק-אלקטרוני בבית אביו.

המאשימה הפנתה לתסקיר שירות-המבחן בעניינו של הנאשם, ממנו, כך נטען, עולה, כי שירות המבחן העריך, שקיים סיכון משמעותי להישנות התנהגות פורצת חוק מצידו של הנאשם, ולא סבר, כי הליך טיפולי במסגרת שירותם מהווה משום אמצעי, אשר עשוי להביא להפחתת הסיכון ממנו.

נוכח האמור לעיל, ובשים-לב להרתעתו האישית של הנאשם והמסוכנות הנשקפת ממנו בעתיד, עתרה המאשימה לגזור עליו עונש מאסר מאחורי סורג ובריוח באמצע המתחם שהוצג, מאסר מותנה מרתיע וקנס משמעותי.

עוד ובנוסף עתרה המאשימה לחלט את רכבו של הנאשם, אשר שימש אותו לביצוע העבירה בה הורשע. בחינת "מהותה ועוצמתה של הזיקה", כך נטען, בין הנשק לבין מכוניתו של הנאשם מצביעה על כך שחילוט הרכב מוצדק, הואיל והרכב שימש רכיב מהותי בביצוע העבירה, ואשר בלעדיו, כך אליבא דמאשימה, לא יכולה הייתה העבירה להתבצע.

בנוסף לכך הגיש, כאמור לעיל, ב"כ המאשימה אסופת פסיקה, אשר לטעמו מעידה על מדיניות הענישה הנוהגת.

ב-ת"פ 34526-06-18 **מדינת ישראל נ' ג'האד כמיל ואח'** (14.11.2018), הורשעו שני נאשמים בעבירה של נשיאה והובלה של תת-מקלע טעון במחסנית ובה כדורים, ואחד מן הנאשמים הורשע גם בעבירה של ירי באזור מגורים. בית המשפט קבע מתחם ענישה, אשר נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל, וגזר על אחד מן הנאשמים מאסר בן 18 חודשים, ועל השני-12 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

ב-ת"פ 19642-04-18 **מדינת ישראל נ' אמין כלש** (24.12.2018), הורשע נאשם בעבירת נשיאה והובלה של נשק, וכן בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338(א)(5) לחוק העונשין. בית המשפט קבע מתחם שנע בין 20 חודשי מאסר לבין 4 שנות מאסר בפועל, וגזר עליו 24 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

ב-ת"פ 54607-07-19 **מדינת ישראל נ' יעקוב ג'בור** (12.01.2020), הורשע נאשם בעבירה של החזקת נשק ואביזר לנשק, עת הוא נמצא מחזיק ברכבו נשק מסוג M-16 ומחסנית ריקה, כשהם עטופים במגבת, ומונחים בתוך שקית, אשר הוחזקה בתוך מזרון מגולגל, במושב האחורי של הרכב, ונגזרו עליו 22 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

8. פסיקת בית המשפט העליון קבעה באופן חד-משמעי, אשר אינו משתמע לשתי פנים, כי יש ליתן חומרה יתרה לעבירות הנשק, על סוגיהן השונים, נוכח הסכנה הגבוהה הנשקפת מהן. פסיקה זו נטועה אף בגישת המחוקק, אשר קבע לצידן של עבירות אלו ענישה מחמירה.

אפנה לדבריו של כב' השופט י. אלרון ב-ע"פ 4406/19 **סובח נ' מדינת ישראל** (05.11.2019), בפסקה 16:

"השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים

מעורבים 28 (2018)).

על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת...."

דברים אלו אף באו לידי ביטוי לאחרונה בדברי הנשיאה א' חיות בטקס פתיחת שנת המשפט הנוכחית של לשכת עורכי הדין בנצרת:

"מערכת בתי המשפט משקיעה מאמצים רבים בתחום זה, ובית המשפט העליון התווה וממשיך להתוות הלכות לאורך השנים באשר לרמת הענישה ההולמת את החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות נשק ובאשר לביטוי העונשי ההולם המתחייב מכך". בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך. הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עויינים ובכללם גורמי טרור. נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים".

וכן לדבריו של כב' השופט מ. מזוז, שם:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית והגורם בלעדיו אינן (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושוד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה [...] על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי-נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן [...]"

9. במעשיו פגע הנאשם בביטחון הפרט והציבור, ובשלומו, וכן בשלטון החוק.

ודוק, על-פי עובדות כתב-האישום, נהג הנאשם ברכבו, בשעה 00:20, מביתו בנחף והתקרב לכיוון צומת אליקים, כשחברו מיסרה אסמאעיל נוסע עימו ברכב.

בנסיבות אלו, החזיק הנאשם, נשא והוביל, **אקדח חצי אוטומטי מסוג יריחו ובתוכו מחסנית**, אשר הוחזק בשקית, מתחת למחסה המנוע ברכב.

אדגיש, אין מדובר במי שהוביל כלי-נשק ותחמושת לצידו, כי אם בנאשם שהוביל, כאמור לעיל, אקדח חצי אוטומטי ובתוכו מחסנית, ודומני, כי אין צורך להכביר מילים על המשמעויות וההשלכות של שוני זה.

10. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנו באי-כוח הצדדים לפסיקה רלוונטית, והגישו לעיוני אסופת פסיקה, הן של בית המשפט העליון, והן של בתי המשפט המחוזיים. ב"כ המאשימה אף הגיש לעיוני את הנחיית פרקליט המדינה בדבר מדיניות הענישה בעבירות נשק ומטעני-חבלה, מיום 07.08.2016.

מן החומר האמור, עולה, כי קיים מנעד רחב ביותר של פסיקה באשר לענישה בעבירה האמורה. מחד-גיסא, קיימת פסיקה, אשר בה הסתפקו בתי המשפט בהטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, ומאידך גיסא, קיימת פסיקה, שבה עמדו בתי המשפט על-כך שבעבירה מן הסוג מושא כתב-האישום שבפנינו, קיים הכרח להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח.

קראתי בעיון את הפסיקה אליה הפנו הצדדים, עת מן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עולות נסיבות חמורות מן הנסיבות אשר מתוארות בכתב-האישום בענייננו, לרבות ריבוי עבירות, נאשמים בעלי עבר פלילי מכביד, ועוד.

מנגד, מן הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם עולה, כי גם בהן הנסיבות שונות בתכלית מאלו שבפנינו של הנאשם שבפני, לרבות נאשמים בעלי מצב נסיבות אישיות קשות, וכן העובדה, כי חלקן נדונו בערכאות הערעור השונות, וכי ערכאות הערעור אינה נוטה למצות את חומרת הדין עם הנאשמים.

מקריאה מעמיקה של פסיקת בית המשפט העליון, עולה, כי שופטיו התוו מימים ימימה את מדיניות הענישה הראויה בעבירות נשק, וברי, כי במציאות הנכוחה של ימינו, מילותיהם מקבלות משנה תוקף.

אפנה לדבריה של כב' הנשיאה, השופטת א. חיות בעניין ג'באלי:

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובכללן העבירה של החזקת נשק או נשיאתו שלא כדין. עבירות אלה מקימות סיכון חמור לשלום הציבור וביטחוננו ומחייבות "ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל" (ע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (18.12.2011); ע"פ 4329/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.10.2010)). עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשק אינה מסתכמת רק בנזק שאירע בפועל, כי אם בפוטנציאל הנזק הנובע מאותן עבירות (ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 (31.7.2013))" (ההדגשה אינה במקור).

עוד אפנה לפסק-דינו של כב' השופט ע. פוגלמן, ממנו אף עולה, כי קיימת מגמה של החמרה בענישה בעבירות הנשק:

ר' ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' פאדי גריפאת (22.12.2020):

"בית משפט זה עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על החומרה היתרה של עבירות הנשק ועל הסכנה הגבוהה שנשקפת מהן לשלום הציבור ולביטחוננו (ראו, מיני רבים, ע"פ 1944/20 מדינת ישראל נ' אמארה, [פורסם בנבו] פסקה 10 (2.9.2020) (להלן: עניין אמארה); עניין געביס, פסקה 8). חומרתן של עבירות אלו נובעת, בין היתר, גם מהחשש כי הנשק יועבר למי שמתכוון לעשות בו שימוש לפעילות עבריינית או לפעילות טרור (ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן [פורסם בנבו] (19.1.2014); ע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (4.12.2011) (להלן: עניין נפאע)). נוכח האמור, חזר וציין בית משפט זה כי קיימת מגמה של החמרה בענישה בעבירות אלו וזאת על מנת להרתיע מפני ביצוען (ע"פ עניין אמארה, פסקה 10; ע"פ 8045/17 בראנסי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 11, 100 (16.8.2018) (להלן: עניין בראנסי); עניין נפאע, פסקה 5)". (ההדגשה אינה במקור).

עוד ובנוסף אפנה לפסק-דינו של כב' השופט א. שטיין, מן העת האחרונה, ב-ע"פ 9306/20 מארון ברגות נ' מדינת ישראל (29.04.2021), פסקה 20:

"באחרונה הזדמן לי להדגיש ולהבהיר, בהסכמת חברותיי, הנשיאה א' חיות והשופטת י' וילנר, כי "הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברין עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי

מדינה שומרי חוק" (ראו: ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון פס' 10 (14.2.2021)). סבורני, כי נחטא לחובתנו זו אם נקל בעונשו של המערער דכאן אפילו במקצת". (ההדגשה אינה במקור).

ודומני, כי אין אמירות ברורות מאלו.

11. לצד זאת, בל נשכח, כי העיקרון הנוהג בפסיקה קובע, שהענישה היא אינדיבידואלית, הכול לפי נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של מבצע העבירה.

יפים לענייננו, דבריו של המשנה לנשיאה, כב' השופט מ' אלון ז"ל ב- ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל פ"ד מג(4) 170:

"כידוע, אחד השיקולים החשובים בשיקולי הענישה הוא מהותה של העבירה וחומרתה; שיקול זה קשור, בדרך כלל, בקשר הדוק עם שיקול ההרתעה, למען ישמעו וייראו. לשני שיקולים אלה מיתוסף שיקול נוסף, והוא - קיום מדיניות אחידה, ככל האפשר, שתשמש כקו מנחה וכמורה דרך בעולמה של ענישה. ושיקול אחרון זה יפה הוא במיוחד לפסיקתו של בית המשפט העליון, שהמחוקק הפקידו על קביעת מדיניות זו. בנוסף לכל השיקולים האמורים, קיים ועומד השיקול החשוב והמהותי של תיקונו של הנאשם ושיקומו, ובהתקיים, במקרה מסוים, נסיבות מיוחדות ונכונות, ייתכן ששיקול אחרון זה יגבר על השיקולים האמורים האחרים ויקבע, באותו מקרה מסוים, את מידת העונש וצורתו. "ענישתנו היא ענישה אינדיבידואלית של כל עבריין 'באשר הוא שם'" (ע"פ 291/81 [1], בעמ' 442). זאת תורת הגישה האינדיבידואלית בתורת הענישה, המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו שלהענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים ל"הקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך תשמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שיידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים". (ההדגשה אינה במקור).

בענייננו, מחד-גיסא, העבירה בה הורשע הנאשם אינה נמנית עם המקרים החמורים ביותר, הואיל וקיימת שונות בין עבירות נשק שונות, בהתאם לסוג הנשק, טיבו, ותכליתו. הנחיית פרקליט המדינה, אף נותנת ביטוי לשונות זו, ומתוות את מדיניות הענישה על-פי מדרג חומרה, עת החזקת, נשיאת והובלת אקדח מצויות במחציתו של מדרג החומרה.

יש אף לזכור, כי הגם שאליבא דמאשימה, יש להניח לחובתו של הנאשם, כי הוא נשא והוביל נשק למטרות "לא כשרות", או כלשונה של המאשימה בפסקה 9 לטיעונים לעונש "מקום שאדם נמצא נושא ומוביל בנשק ללא רישיון, מותר להניח לחובתו, כי הוא עושה זאת למטרות לא כשרות... ואין זה מן הנמנע שהנאשם תכנן להשתמש בו למטרות לא כשרות, או להעבירם

למישהו אחר שישתמש בו למטרות לא כשרות", אין כתב-האישום מייחס זאת לנאשם.

מאידך גיסא, יש ליתן משקל לכך שהנאשם נשא והוביל אקדח חצי אוטומטי, ובתוכו מחסנית מביתו בנחף עד שנתפס עת התקרב לצומת אליקים, באישון ליל, היינו ביצוע העבירה נמשך לפרק זמן לא מבוטל ובאזור גיאוגרפי נרחב, וברי, כי אין מדובר באירוע ספונטני, אשר התרחש במקרה. עוד יש להתחשב בכך שיחד עם הנאשם נסע ברכב, חברו, מיסרה אסמאעיל, וכי כפי שהדגשתי, פוטנציאל הנזק מעבירה זו הוא עצום.

12. בהתחשב במכלול הנסיבות שמנתי לעיל הקשורות לביצוע העבירה, חומרת העבירה, והערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה ולאחר שעמדתי על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, אני קובע, כי מתחם הענישה הראוי, בנסיבות המקרה דנן, הוא מאסר בפועל לתקופה שנעה בין 16-36 חודשי מאסר בפועל, זאת לצד עונשים נלווים.

13. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם או לקולא, בשל שיקולי שיקום וטיפול של הנאשם, או לחומרא בשל הגנה על שלום הציבור.

בעניינינו, כמפורט בפסקה 3 לעיל, העריך שירות-המבחן, כי קיימים פרמטרים לסיכון משמעותי להישנות התנהגות פורצת חוק מצידו של הנאשם, וכי ובשים-לב לקיומה של השפעה שלילית של האווירה האלימה שבסביבת חייו של הנאשם על תפקודו הכללי, אין בהליך טיפולי במסגרת שירות-המבחן, משום אמצעי שיביא להפחתת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצידו של הנאשם. לפיכך אני מוצא, כי יש מקום לסטייה לקולא ממתחם הענישה האמור.

מנגד סבורני, כי בנסיבות העניין אף לא מתקיימים התנאים לסטייה לחומרא ממתחם העונש האמור, ולפיכך, קובע אני, כי עונשו של הנאשם יקבע במתחם האמור.

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובעניינינו יש להביא בחשבון כשיקול לקולא את הודאתו של הנאשם במיוחס לו בכתב- האישום, וכן את התקופה בה הוא שהה בפיקוח אלקטרוני.

עוד ובנוסף אציין, כי הנאשם נעדר עבר פלילי, ולפיכך מדובר במאסרו הראשון מאחורי סורג ובריה, וברי, כי גם לכך, יש ליתן משקל.

אפנה לדבריו של כב' המשנה לנשיאה (בדימוס), השופט ס. ג'ובראן ב-ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.06.2013):

"יתר על כך, מחקרים רבים הראו כי קיים קשר סיבתי שלילי, על פיו מאסר ראשון לא רק שאינו מביא להתרעת היחיד, אלא מביא בסבירות גבוהה למאסרים נוספים ורצידיביזם (ראו: חגית

לרנאו וישי שרון "שמונה הכרעות ערכיות בחקיקת חוק הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה"
Francis T. Cullen at el, *Prisons do not Reduce*; 19, 14, 183
Recidivism: The High Cost of Ignoring Science, 91 *The Prison Journal* 48
(2011)). (ההדגשה אינה במקור).

לצד זאת, אין בידי לקבל את טענת הסניגור, כי בעניינו של הנאשם, בשים-לב לגילו הצעיר ולעובדה, כי הוא נעדר עבר פלילי, יש לבכר את אינטרס השיקום, ולא להטיל עליו מאסר מאחורי סורג ובריח.

אפנה לפסק-דינו של כב' השופט ג'. קרא ב-ע"פ 5330/20 סמיר ענבתאוי נ' מדינת ישראל (22.11.2020):

"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה הנודעת לביצוע עבירות בנשק, לסוגיהם. בית משפט זה חזר ועמד בפסיקתו, לרבות בשנים האחרונות, על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונו ועל הצורך האקוטי במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות בנשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי מכל סוג שהוא וזו להם העבירה הראשונה (ע"פ 2564/19 אזברגה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (18.7.2019)), וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים במקרים המתאימים". (ההדגשה אינה במקור).

15. מנגד יש להתחשב כשיקול לחומרא בעקרון ההרתעה בעבירות נשק, ובצורך ההולך וגובר למגרן. עת דומה, כי ככל שנוקפים הימים, גואים ביתר-שאת מעשי האלימות המבוצעים באמצעות כלי-נשק אלו, לאורכה ולרוחבה של מדינת ישראל.

הזדמן לי לכתוב בעבר, ואדגיש זאת ביתר-שאת כעת, כי גדיעת תופעה זו, בעודה באיבה, עשויה להיות הפסע הראשון במסע הארוך להחזרת ביטחון הציבור ושלומם במרחב הציבורי והפרטי גם יחד.

יפים לענייננו דבריו של כב' המשנה לנשיאה (בדימוס), השופט א. רובינשטיין, ב-ע"פ 6371/11 מדינת ישראל נ' אנס הייבי (18.12.2011), פסקה כ"ג:

"עבירות בנשק חומרתן מכופלת, הן בעצם המעבר על החוק והן ובמוטעם במאטריה הספציפית; נשק שאינו כדן, קרי - ברישיון כדבעי, מועד לפורענות. זכורה האמירה, אם ראית במחזה תיאטרון אקדח במערכה הראשונה, סופו שיירה במערכה השניה או השלישית. הימצאו של נשק בידיים לא נכונות, עלול להביא בסופו של יום אף לקיפוד חיי אדם ר"ל...."

16. זאת ועוד בעניינו של הנאשם בפני, סבור אני, כי קיים צורך בהרתעתו האישית, וזאת בשים-לב לדברים הברורים שנכתבו בתסקיר שירות-המבחן, ולפיהם קיימים "פרמטרים לסיכון משמעותי להישנות

התנהגות פורצת חוק מצידו" (עמ' 3 לתסקיר).

סעיף 140 לחוק העונשין, אשר כותרתו "הרתעה אישית", מורנו כך:

"מצא בית המשפט כי יש צורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, וכי יש סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא להרתעתו, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם".

לפיכך, יש להתחשב גם במשתנה זה בעת קביעת עונשו של הנאשם.

17. בנוסף לכך, עתרה המאשימה לחילוט רכב מסוג רנו קנגו, מספר-רישוי 1044514, בה בוצעה העבירה מושא כתב-האישום המתוקן.

סעיף 32 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 מורנו:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

ובהמשך, סעיף 39:

"על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

ב"כ הנאשם טען מנגד, כי מדובר בענישה חמורה עבור הנאשם ועבור בני-משפחתו הואיל ומחירו של הרכב כ- 20,000 ₪, והוא משמש את בני-משפחת הנאשם מידי פעם.

בענייננו, מחד גיסא, מתקיימים התנאים המצטברים הנדרשים לחילוט הרכב: ברכב בוצעה העבירה, הנאשם - בעל הרכב הורשע בדין, והרשעתו מתייחסת לעבירה, אשר בוצעה ברכב.

אפנה לדבריו של כב' השופט א. א. לוי ז"ל ב- ע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ' מראד זיתאוו (09.03.2005)

(להלן: "עניין זיתאוו"), פסקה 5:

"השילוב שבין הסעיפים מלמד כי הפעלתה של סמכות החילוט מותנית בקיומם של תנאים מצטברים אלה: בחפץ שנתפש בוצעה עבירה או עומדים לבצע עבירה; בעל החפץ הורשע בדינו והרשעתו מתייחסת למעשה שנעשה בחפץ או לגביו. (ע"פ 623/78 סורני נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3), 523; ע"פ 4148/92 חוסין מועד נ' מדינת ישראל, לא פורסם). סעיף 39(א) לפקודה אשר נועד לפגוע בזכות קניינו של העבריין קובע כי דינו של החילוט כדין עונש שהוטל על הנאשם, וככל הוראה עונשית יש להעניק לה פרשנות מצמצמת, הואיל והיא נועדה לפגוע במעורבים במעשה הפלילי עצמו, ולא באלה שאין להם זיקה אליו או שזיקתם רופפת (ע"פ 1982/93 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(3), 238)".

עוד ובנוסף אדגיש, כי אמת-המידה שקבעה פסיקת בית המשפט העליון למתן צו-חילוט היא על-פי "מהותה ועוצמתה של הזיקה" בין הנשק לבין רכבו של הנאשם.

אפנה ל-ע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל (22.09.1994):

"אין צריך לומר כי בעבירות שבפנינו מן הראוי להחליט על חילוט. אמת המידה היא במהותה ובחומרתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחומרתה של העבירה, היינו במקרה כגון זה שבפנינו עולה השאלה באיזה מידה שימש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו".

בענייננו, ברי, כי רכבו של הנאשם שימש כרכיב מהותי בביצוע העבירה מושא כתב-האישום, ואשר בלעדיו לא יכולה הייתה להתבצע העבירה האמורה.

מאידך גיסא, קבעה פסיקת בית המשפט העליון, כי סמכות החילוט, אשר נתונה לבית המשפט היא סמכות שברשות, וכי יש להביא בחשבון את השלכותיה, ואת אופן השתלבותה בענישה הכוללת של הנאשם.

אפנה לעניין זיתאוו, פסקה 6:

"אכן, המכונית שימשה בידי המערער כלי בלעדיו היה מתקשה להפיל את המתלוננת ברשתו ולבצע בה את העבירות בהן הורשע. אולם, אותה סמכות חילוט היא סמכות שברשות, ובטרם יעשה בה בית המשפט שימוש, הוא מצווה לתת את דעתו גם על

השלכותיה, וכיצד היא משתלבת במערך רכיביו האחרים של העונש. אכן, בנסיבות אחרות ראוי גם ראוי היה להורות על חילוט המכונית, אולם משנגזר למערער עונש מאסר, אותו אני מציע להאריך, סבורני כי בית המשפט המחוזי היה ראוי לקבוע כי בחילוט גלומה הכבדה מעבר לנדרש, ועל כן נכון להימנע ממנה". (ההדגשה אינה במקור).

וכן לדבריו של כב' השופט י. אלרון ב-ע"פ 9104-20 מדינת ישראל נ' דוד טבצ'ניקוב (04.03.2021), פסקה 3:

"מנגד, אני סבור כי עלינו להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להורות על חילוט רכבו של המשיב. זאת, בפרט בשים לב כי סמכותו של בית המשפט להורות על חילוט רכוש על פי סעיפים 32 ו-39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, היא סמכות שבשיקול דעת, אשר הפעלתה תלויה בין היתר בהשלכות חילוט הרכוש ובהשתלבותו במערך הענישה הכולל שיושת על הנאשם (רע"פ 4105/16 גאבר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ט' (2.1.2007); ע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ' זיתאוו, פסקה 6 (9.3.2005))." (ההדגשה אינה במקור).

בנסיבות המקרה שבפניי, עת החזיק הנאשם, נשא והוביל ברכבו אקדח חצי אוטומטי ובו מחסנית, מביתו בנחף והתקרב לצומת אליקים, ושעה שלא מצאתי, כי קיימות השלכות הרוות-גורל מן החילוט, סבורני, כי יש לחלט את הרכב, וכך אני מורה.

18. בשקלול הנסיבות והנתונים השונים אני קובע, כי העונש הראוי בנסיבות הוא עונש של 22 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו, בין התאריכים 17.05.2020-16.07.2020.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם:

א. מאסר למשך 22 חודשים, לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו בין התאריכים 17.05.2020-16.07.2020.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים שיופעל במידה והנאשם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת נשק מכל סוג.

ג. לא מצאתי, בנסיבות העניין, להטיל על הנאשם קנס כספי.

ד. אני מורה על חילוט רכבו של הנאשם, מסוג רנו קנגו, מספר-רישוי 1044514.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון **07.06.2021** עד השעה 10:00, או על-פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

תנאי השחרור או המעצר באיזוק בהם היה נתון הנאשם עד כה, ימשיכו לחול עד להתייצבותו לתחילת ריצוי עונשו.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין לשב"ס וכן לפיקוח על האיזוק האלקטרוני

ניתן היום, י"ג סיוון תשפ"א, 24 מאי 2021, בנוכחות הנאשם, סניגורו וב"כ המאשימה.